

men selve Lovforslaget, der blev forelagt i October 1892 i det andet Ting indeholdt en Paragraf, der lød saaledes: „Indenrigsministeren kan bestemme, at Dyr, for at opnåa Præmie ved Dyrskuer, som støttes af Staten, maa medbringe Attest fra en Dyr læge for, at de ere prøvede med Tuberkulin og have vist sig sunde. Til Afholdelse af Udgiften ved Tuberkulinprøve kan Indenrigsministeren yde Understøttelse af den ovennævnte Bevilling“ — det var Bevillingen paa 50,000 Kr. til Tuberkulinundersøgelser. Der er jo vistnok ikke saa Vandboforeninger, der allerede have begyndt at forlange, at yngre Dyr, der fremstilles ved Dyrskuerne, skulle have staaet for en Tuberkulinindsprøjtning, og hvad er da naturligere, end at man gaar videre ad den af Vandboforeningerne anviste Vej og ved Statsdyrskuerne forlanger, at de ældre Dyr, som maaste alle have været indsprøjtede med Tuberkulinprøjet gennem en Narraette, vedblivende skulle indsprøjtes, naar de blive ældre og komme til Statsdyrskuerne for at æste en Statspræmie. Naar Staten virkelig vil gøre noget mod Udbredelse af Tuberkulose og anvende store Summer derpaa, saa synes jeg, at der er noget forkert i at præmiere Dyr uden at forlange, at de skulle være sunde.

Med Hensyn til den Slagtetvang, som jeg kunde ønske, at de indførte Dyr, der havde reageret, bleve underkastede, saa kan jeg ikke se, at det Offer, der derved blev lagt paa det danske Landbrug, blev saa overmaade stort, thi Landmanden vilde jo absolut betinge sig, at hvis det viste sig, at det Dyr, han havde købt, var syg, svagt, reagerende for Sprøjet, saa skulde det betales med en lavere Pris. Jeg tror, at enhver Landmand f. Eks. i Kjøbenhavns Omegn, der vilde købe til Fedning, vilde købe paa Betingelse af, at Dyret stod for Tuberkulinprøjet, og at det skulde betales med en lavere Pris, forsaavidt det ikke kunde det.

Endelig kommer jeg til § 5. Den højtærede Minister erklærede, at Fællesmejerier og Mælkehandlere ikke ere identiske, og jeg kan saa overmaade godt bøje mig for den Udtalelse, naar den kommer fra Ministeren, og altsaa er en officiel Udtalelse. Jeg vil dog gøre opmærksom paa, at f. Eks. de store Mælkeforsyhninger her i Kjøbenhavn lave Smør og Ost. „Kjøbenhavns Mælkeforsyning“, altsaa den største, vi have, køber Mælk fra 40 Gaarde, Mælken af 4,700 Køer, som samles her i Kjøbenhavn. Den fabrikerer en hel Del Smør, sælger Mælk, Fløde, skummet Mælk, Kærnemælk o. s. v., altsaa den driver netop de Forretninger, som

ere nævnte her. Det maa dog vistnok kaldes for et Fællesmejeri. Jeg kan saa godt tænke mig, at man ikke har ment, at Kjøbenhavns Mælkehandlere skulde komme ind under Loven — det ligger jo i og for sig ret nær — men jeg ved ikke, om man saa ikke bliver nødt til at forandre Udtrykkene i § 5, thi det forekommer mig, at man ikke kan kalde en saadan Bedrift for andet end et Fællesmejeri. En anden af de store Kjøbenhavnske Mælkeforsyhninger, har sine Fællesmejerierovre paa Fyen. Den kjober Mælk af Bønder ovre paa Fyen og samler den i Mejeriet der. Der bliver den saa behandlet, og der bliver ogsaa kørt en Del Smør. Det maa dog kaldes for et Fællesmejeri, jeg kan ikke tænke mig, at man kan undgaa det. Den tredje af de store Mælkeforsyhninger her i Kjøbenhavn har Fællesmejeri ude ved Taastrup, hvor den køber Mælken sammen fra en hel Del Gaarde; der laves Smør, og der laves Ost. Jeg kan ikke tænke mig andet, end at det i Befolkningens Bevidsthed staaer som et Fællesmejeri. Man maa vistnok i hvert Tilfælde se i Lovforslaget at gøre en Undtagelse fra de her nævnte Ord, „Andels- og Fællesmejerier“. Men det forekommer mig ogsaa, at de Kjøbenhavnske Mælkehandlere, naar de købe Mælken fra et vist Antal Bønder og ikke sælge Mælken direkte — der er vist ikke saa saa af de saakaldte Mejerier her i Kjøbenhavn, der baade lave Smør og Ost — ja maaste lave de ikke Ost — maa komme ind under denne Benaevnelse. Naar man ogsaa i § 5 har optaget Fløde, ligger det dog ogsaa nær, at man kommer til at tænke, at saa gælder det ogsaa for Menneskeføde, thi Fløde bruges jo overhovedet ikke til Kreaturer. Jeg hørte godt, hvad den højtærede Minister sagde før med Hensyn til § 6, og det kan jeg saa fuldstændig slutte mig til, men det forekommer mig, at man her i § 5 i alt Fald maa gøre Undtagelser. — Den højtærede Minister sagde, at jeg altsaa staaer paa et ganske andet Standpunkt med Hensyn til Benyttelsen af skummet Mælk, end Ministeren. Det tror jeg nu ikke, at jeg gør, men det forekommer mig at være et overordentlig vanskeligt Punkt at komme over, thi Grænsen mellem, hvad der benyttes til Kreaturer og hvad der benyttes i andet Døjemed, er saa overmaade vag, og det vil vist være vanskeligt at kontrollere, at der ikke drives Misbrug. Jeg er fuldstændig af den Mening, at det er overordentlig heldigt, at man indførte som fast Regel i Loven, at der kun maa bruges pasteuriseret Mælk til Dyr. I Motiverne staaer — med den højtærede Formands Samtykke skal jeg tillade mig at oplæse det: „Vel har de senere Lars Erken-